

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 114. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_353A-txt-shoot-idm7086.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ellevte Sang.

Grændels Moder, Hrodgars Klage, Bjowulfs Trøst.

- 1 **D**et skedte, alt som før, i Kveld,
Kong Hrodgar gik at sove,
Og vogte skulle Hallen vel,
Om Nat, paa Troe og love,
En ædel Flok
Af Kæmper Nok,
Alt som i gamle Dage!
- 2 Der kom, til en god rolig Nat,
Nu Pude frem med Dyne,
Opredte Senge blev, saa brat,
Paa Bænkene, til Syne,
Til Hvile sød,
Og til sin Død,
Gik fort en herlig Skiænker.
- 3 116Ei vaabenløse dog de laae:
Ved Kæmpers Hoved-Giærde,
Man Hjelme Nok og Skjolde saae
Dem blinke over Hærde,
Dem laae og nær
Fuldgode Sværd,
Og Malle-Kraver skønne!
- 4 Saa var det Skik hos Kæmper her,
Skjoldungers Drot saa hulde,
At færdige til Herrefærd
De immer findes skulde,
Ja, Dag og Nat,
Ved Haanden brat,
I Hald som under Mærke!
- 5 De sov nu ind, men dyrt at staae
Kom Een den Aften-Slummer,
Alt som i Sal saa tit man saae,
I Grændels Tid, med Kummer,
Til Syndens Sold,
For Mord og Vold,
Han fandt i Dødens Lænker.
- 6 117Ja, for en Dag det kom nu brat,
Man fik det vist at vide,
Sig Grændel havde efterladt
En Moder, Mænd til Kvide;
Den Hex sit Barn,
Det slemme Skarn,
Paa Daner vilde hevne.
- 7 Thi foer hun op, med Harm i Hu,
Alt fra de Bølger kolde,
Alt fra sit Svælg, det Hjem for Gru,
Og saa for arge Trolde,
Der skulde hun,
Paa muddret Bund,
Henslide sine Dage.
- 8 Der Kain, med sin Broders Blod,

- Besudled Haand og Væрге,
Det aldrig sig aftvætte lod,
Han maatte, over Bjerger,
Til ødest Egn,
Med Morder-Tegn,
Bortflye fra Folke-Gammen.
- 9 118Ved ham paa Jord, til Folke-Meen,
Oprandt Utysker mange,
Og iblandt dem var Grændel Een,
Den lede Morder-Slange,
Som, sig til Sorg,
I Hrodgars Borg,
Dog traf en vaagen Kæmpe.
- 10 Til Kamp laae Helten redebon,
Antastet paa sit Leie,
Han glemde ei, hvad, af Guds Haand,
Han fik til Arv og Eie:
Sin Kraft, sit Mod,
Han kiende lod,
Til Folke-Trøst og Baade.
- 11 Han fik med Avindsmanden Bugt,
Han gjorde saa sit Bedste,
At Folke-Fienden kom paa Flugt,
Og maatte Hælhjem giæste,
Det vilde nu,
Med Harm i Hu,
Hans Moder grusomt hevne!
- 12 119Til Hallen kom, med Blods-Attraae,
Den Hex, som andre Trolde,
Hvor sovende, om Thronen, laae
Hring-Daner under Skjolde,
Dog brat sad op
Den Kæmpe-Trop,
Der Oprør blev i Leiren!
- 13 Dog Maade der med det Ustyr,
Var, som med Hexens Kræfter,
Hun et Slags Kvindfolk var af Byrd,
Og vældig kun derefter,
Vel grum i Sind,
Men dog en Kvind
Mod Kæmper under Vaaben!
- 14 Af Kiøller for den Lede snart
Der kom en Hob til Syne,
Og Sværdet kløved, med en Fart,
Den haarde Hjelme-Tryne,
Det klang i Skye,
Af Vaaben-Gnye,
Nu over Bord og Bænke.
- 15 120Heel mangt et Sværd der kom paa Gang,
Og Kæmper streed bag Skjolde,
Ei kunde Hjelme, ei Brynje lang,
Beskytte mod de Bolde,
Af Frygt al Lyst,
I Hexe-Bryst,
Forgik til her at tøve!
- 16 Hun ud ad Døren foer i Hast,
Hun vilde Livet bjerger,
Men holdt en Ædling dog saa fast,
Han kunde sig ei væрге,

Men maatte med
Den Hex afsted,
Til Kulen i det Dybe!

- 17 Det timedes en Høvding her
Det mørke Hjem at giæste,
Som, Hrodgar frem for Alle kiær,
Stod øverst blandt de Bedste,
Saa Kongen gav,
Fra Hav til Hav,
Ei Nogen for ham Prisen!
- 18 121Lyksalig var han allen Stund,
Til nu, paa gamle Dage,
Afmeiet blev, for stakket Blund,
Ham Livets Blomst saa fage;
For Heltens Død
Forgjæves lød
I Hallen Suk og Klage!
- 19 Bedrøvelse den næste Dag
Kun atter saae i Borgen,
At Bytte gjordes paa Bedrag,
Man klaged høit med Sorgen,
For Venne-Liig,
Som, i den Krig,
Man fik paa begge Sider!
- 20 Den Drot saa viis, og vennehuld,
Med Sølvhaars-Krands om Tinde,
Han blev i Sind saa sorrigfuld,
Ja haardt var at forvinde
Det Hjerte-Stød,
Som Venne-Død
Gav Daners Drot hin Milde.
- 21 122Ei Bjowulf var i Hallen med,
Der det gik Daner ilde,
I andet Huus sit Leiested
Fik Gothen efter Gilde;
Men flux med Soel,
Der Hanen goel,
Opstod den Seiersælle.
- 22 Saasnart da Tidende han fik,
Om Folke-Tab og Jammer,
Den ædle Kæmpe hurtig gik
Til Kongens Sove-Kammer,
At høre der,
Om dragne Sværd
Ei skulde brat nu blinke.
- 23 Den Helt han gik saa flux, saa frit,
Paa Gulv nu med sit Følge,
Med Døn saa tog han Kæmpe-Skridt,
Han vilde Sorgen dølgje:
Sov sødt og godt,
I Nat, min Drot?
Saa spurgde han med Blide.
- 24 123Det svared Drot paa Dane-Borg:
Spørg ei om søde Drømme!
Fornyet er den bittre Sorg
For alle Daner ømme!
Ak! tabt saa brat
Har jeg i Nat
Min Ven den hjertenskiære.

- 25 Min Høire-Haand, min Støtte-Stav,
Forsvundet er af Salen,
Hin Broder graa af Yrmenlav,
Som gik mig næst paa Valen,
Saa mangan Gang,
Hvor Hjelme sprang,
Og Kæmper stanged Bue!
- 26 Et Speil var han for Herremænd,
Paa Daners grønne Slette,
Ak, død er Asger, død min Ven;
Paa Ny en grum Uvætte,
Sig trædsk indsneeg,
I Hald, og sveeg
Den Helt ved Midnats-Tide!
- 27 124At Daad bedrev din Kæmpe-Arm,
Forleden Nat, med Størke;
At Grændel du, saa vredes-varm,
Gav Bane-Saar i Mørke,
For Folket mit,
Han sveeg saatit,
Det vilde hun nu hevne.
- 28 Ja, Grændel faldt, men efterlod
Dog Slægt med Skade-Evne,
Hans Moder kom, og kræved Bod,
Fik Held til sig at hevne,
Saa mangan Mand,
I Dane-Land,
Det mindes, mens han lever.
- 29 Ja I, som tjende nys for Sold
Den Høvding, vi begræde,
Hvis Haand er nu saa stiv og kold,
Ei rund paa Guld og Glæde,
I mindes vist,
At Argelist
Fik Held til Hevn i Hallen!
- 30 125At Bønderne med Tant ei foer,
Det fik vi nu at vide,
Utsker to, var deres Ord,
Vi saae i Vang omskride,
Som Maste-Træ'r,
Af Folke-Færd
Det Trolde er tilvisse.
- 31 Vanskabte er de begge To,
Dog Forskiel er at finde:
Den Ene maa af Alt man troe
Har Lighed med en Kvinde;
Den Anden meer,
Saavidt man seer,
Til Karlfolk er at regne.
- 32 Fra Arilds-Tid den Natte-Ravn
Man kalder Grændel Jette,
Men Ingen veed hans Faders Navn,
Saa det er seent at giætte
Dertil sig frem:
Om En, og hvem
Det var udaf de Sorte.
- 33 126Hvor Ulve kun, og andet Rak,
Har deres Gang og Leie,
Der færdes meest det Trolde-Pak,

- Paa Hvirvel-Vindens Veie,
Og sære Ting
Der rundt omkring
Man seer i Høl og Mose.
- 34 Der er et Kiær, en Søe kanskee,
Hvor Væld gaaer under Tue,
Der kan hver Nat en Strøm man see,
Som bare Ild og Lue,
Og længer ei,
End en Miils-Vei,
Er Stedet her fra Borgen.
- 35 Det Vandsted ligger godt i Læe,
Det ligger midt i Skoven,
Thi rundt omkring staaer Træe ved Træe,
Som lukker sig for Oven,
De staae med Rod
Fuldgodt i Fod,
De Vandet overskygge.
- 36 127 Slet Ingen er i Verden til,
Blandt vise Mænd og Bolde,
Som prøve tør det Vove-Spil,
At giæste Skovens Trolde,
Selv Hjort og Hind
Gaae ei derind,
Om end de er i Flugten.
- 37 Nei, med Forundring tit vi saae,
Hvad neppe troe vi kunde,
Høitakket Hjort ved Skoven staae,
Forfulgt af Skytte-Hunde;
Han Livet lod,
Før med en Fod
I Trolde-Skov han traadte.
- 38 Fra Sole-Bjerg til Morgen-Grye
Saa Stormene sig røre,
At Bølgen bruser høit i Skye,
En Gru er det at høre;
Dog vorder tyst,
Det bradt, som lyst,
Ved Glimt af Morgen-Røden!
- 39 128 Nu har om Stedet den Beskeed
Jeg sagt dig, som jeg vidste,
Og, uden dig, jeg Ingen veed,
Som turde did sig driste,
Thi, svar mig nu,
Tør, kiæk i Hu,
Du Faren gaae i Møde?
- 40 O, tør du stævne did, min Ven!
Hvor Skielmer boe i Klynge,
Og kommer du derfra igjen,
Dig venter Guld i Dynge,
Ja, lønnes skal,
Din Daad i Hald
Med Oldtids gyldne Skatte!
- 41 Det svared Bjowulf bradt igjen:
Sørg ei, min Drot saa saare!
For Venner ei skal vise Mænd
Udøse mangen Taare,
Men svinge Sværd,
I Herre-Færd,

Til Hevn og Hæders-Minde.

42 129 Det er saa dømt i Norners Raad,
At Døden skal vi lide,
Thi stræbe Hver, med ærlig Daad,
At vinde Priis i Tide!
Kun Hvile sød
Har Gravens Skiød
For Støv fra Ære-Sengen!

43 Sid op, o Drot! lad Fiende-Spor
Med Flid os bradt forfølge!
Og troe mig paa mit Æres-Ord!
Ei skal i bundløs Bølge,
I Jordens Skiød,
I Skov som Glød,
Uvættten mig undslippe!

44 Nei, i den vide Verden ei
Den skal et Smuthul finde,
Hvortil jeg mig jo baner Vei,
For ærlig Priis at vinde;
Bær, som en Mand,
Jeg troer, du kan,
Da kun i Dag end Sorgen!